

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Karsay Zsófia ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Horváth Gizella ügyvéd által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. november 18. napján kelt 31.P.20.807/2009/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a megfellebbezett részében helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 nap alatt a felperes részére megfizetni 7.500,- (Hétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 10.000,- (Tízezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 75.000,- forint perköltséget.

Ítéletének a fellebbezés szempontjából releváns jogi indokolása szerint a megyei bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy létrejött-e a baleset kapcsán az alperes és a

felperes viszonylatában jogviszony, így az alperes tekintetében fennáll-e a felperes keresetösségi joga.

A keresetösségi jogot jogszabályi felhatalmazás, jogviszony, vagy érdekeltség alapítja meg. A perbeli legitimáció főszabályként anyagi jogi kérdés, hiánya a kereset érdemi elutasításához vezet.

A Ptk.348.§.(1) bekezdés a károsult viszonylatában fennálló felelősség kérdését rendezi a tekintetben, hogy a munkaviszonnyal összefüggő károkozó cselekményért a munkavállaló, vagy a munkáltató köteles helytállni. E rendelkezés nem vonható a Pp.130.§.(1) bekezdése g./ pontja alá. A Pp.130.§.(1) bekezdés g./ pontja szerinti esetkör megszorítóan értékelendő, az olyan anyagi jogi szabályok, melyek nem kifejezetten a perindítás körében adnak eligazítást, hanem a felelősség körét rendezik, pergátló akadályként nem értékelhetők.

Az eljárás adatai alapján tényként állapította meg, hogy az alperes nem tekinthető a baleset időpontjában a gépjármű üzemeltetőjének, a gépkocsit munkaviszonya keretében vezette. A jogviszony a felperes és az alperes között a baleset kapcsán nem jött létre, ezért a felperes keresetét elutasította.

A pereszes felperes a Pp.78.§.(1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes perköltségét, melyet a bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§.(2) bekezdés a./ pontja és 4/A.§-a alapján határozott meg azzal, hogy az IM.rendelet 3.§.(6) bekezdése alapján indokoltnak találta a munkadíj összegének mérséklését, mivel a jogvita a fentiek figyelembevételével nem volt bonyolult és a perben csupán egy rövid tárgyalás megtartására került sor.

Az ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben kérte az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegének a leszállítását. Fellebbezésének indoklásául előadta, hogy a megyei bíróság eltúlzott mértékű ügyvédi munkadíjat állapított meg az alperesi képviselő részére. A képviselő az ügyben egy rövid, szinte jogi indokolás nélküli ellenkérelmet nyújtott be és egy rövid előkészítő iratban megismételte ugyanazt. Ezen túlmenően a tárgyalás körülbelül fél óra időtartamú volt. Ugyanakkor a bíróság döntése során az alperesi iratokban, illetve az alperesi előadásokban foglaltakból semmit nem vett figyelembe, az ítélet indokolása alapvetően máson alapult.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Előadta, hogy a megyei bíróság az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM.rendelet alapján állapította meg. Figyelemmel volt e körben arra, hogy a pertárgyérték 5.000.000,- forint volt, így az IM.rendelet szerint a munkadíj összege 250.000,- forint lett volna. Ehhez képest a bíróság az elvégzett ügyvédi munka arányában mérsékelte a munkadíjat, és döntését indoklással is ellátta.

A perben - kártérítés jogalapjára tekintettel - több évtizedes iratanyagot kellett áttanulmányozni, mivel annak ismerete elengedhetetlen volt a per vitele szempontjából. Az a tény, hogy a perben az első tárgyaláson érdemi döntés született, az alperesnek nem róható fel, mivel a perbeli legitimáció hiányában került sor a felperesi kereset elutasítására.

Az ítélőtábla a felperes fellebbezését a Pp.256/A.§.(1) bekezdés b./ pontja alapján tárgyaláson kívül és a Pp.253.§./3/ bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta el és azt az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

A Pp.78.§.(1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni.

A megyei bíróság által is meghivatkozott, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM. számú rendelet 3.§.(2) bekezdés a./ pontja szerint polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege 10.000.000,- forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a perérték 5 %-a, de legalább 10.000,- forint.

A (6) bekezdés értelmében a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll nem arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2) - (5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

Az idézett jogszabály csupán azokat a kereteket határozza meg, melyek között a bíróság az ügyvédi díjat megállapítja. E határokon belül a perérték nem az egyedül irányadó tényező az ügyvédi munkadíj számításánál, hanem a bíróságnak figyelemmel kell lennie a ténylegesen végzett ügyvédi munkára, az ügy jellegére és jelentőségére is.

A lefelé történő korrekció azonban nem terjedhet odáig, hogy a mérlegelés során a pertárgyérték teljesen figyelmen kívül maradjon (BH 1996.321.).

Az elsőfokú eljárás adataiból tényként állapítható meg, hogy a felperes kereseti kérelmében 5.000.000,- forint nem vagyoni kártérítést és 2009. március hónaptól számítottan havi 70.000,- forint járadékot igényelt. Így a pertárgy értéke a Pp.24.§.(1) bekezdése, valamint a (2) bekezdés a./ pontja értelmében 5.840.000,- forint. Az alperesi képviselő részéről egy írásbeli ellenkérelem előterjesztésére került sor és a megyei bíróság egy tárgyalást tartott, mivel a felperes keresetét a kereshetőségi jog hiányában utasította el.

A fentebb meghivatkozott IM. számú rendelet értelmében az alperesi képviselő részére megállapítható ügyvédi munkadíj összege 292.000,- forint lenne. A megyei bíróság azonban ezen ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet 3.§.(6) bekezdése alapján bruttó 75.000,- forintra mérsékelte. Ennek további csökkentésére az ítélőtábla jogi lehetőséget nem látott, hiszen ez esetben a jelentős mértékű pertárgyérték figyelmen kívül maradna, és az ilyen mérlegelés okszerűtlen és jogszabálysértő lenne.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét - a megfellebbezett részben - a Pp.253.§.(3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a másodfokú perköltség megfizetésére a Pp.78.§.(1) bekezdése értelmében a peresztes felperest kötelezte.

A per a 6/1986.(VI.26.) IM. számú rendelet 3.§.(1) bekezdés h./ pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jogos. Így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a Pp.85/A.§.(4) bekezdése értelmében a peresztes felperes köteles megfizetni.

Győr, 2011. évi március hó 31. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró